

יום השלושים לינאי / יהודית שילה

בני היקר ינאי -

28.4.03. דברתי איתך ערב יום השואה – צלצלת אלי כרגיל, שמחתי לשמוע את קולך. אתה שאלת: "מה שלומך אמא"? עניתי לך שהכל כרגיל, כפי שמרגישים כל יום ושאלתי על שאר בני המשפחה. ענית שהכל בסדר וכל אחד עם עיסוקיו. כך באופן ספונטני שוחחנו עד שאמרת: "אמאל'ה, עלי להאכיל את הנכדים שלך הם קצת רעבים", סיכמנו לדבר ביום המחרת.

ביום שלישי 29.4.2003 היה יום השואה.

07.30 בבוקר הרגשתי מין תחושה מוזרה והיה בי צורך עז לשוחח איתך. הפלאפון שלך היה סגור לכן ניסיתי להתקשר לביתכם. אורנה ענתה לי. הצלחתי להשיג אותך בשעה 4.30 אחר הצהריים. הייתה לנו שיחה נעימה. בקולך שמעתי שמחה. שאלתי אותך לאן אתה ממחר ואמרת: "אמאל'ה, מחר אספר לך הכל, יש לי הפתעה נעימה."

מסרתי נשיקות וד"ש חם לכולם.

באותו הערב חשבתי רבות עליך, סיקרן אותי לאיזו "הפתעה" התכוונת. ציפיתי בקוצר רוח ליום רביעי בערב לשיחה שלנו.

יום רביעי 30.4.03. בבוקר, השעה עשרה לשבע, מיהרתי לנסיעה. הייתי מוכנה לסגור את דלת ביתי ולצאת ופתאום אני רואה את גידי. אני מברכת אותו עם בוקר טוב שמח ואומרת: "איזה בן נחמד, באת להיפרד לפני הנסיעה למילואים?".

גידי אומר: "אמא, לא נוסעים לטיול ולא הולכים למילואים, היה פיגוע". הבשורה המרה היתה כה אכזרית שלא יכולתי יותר לשאת שוב את המילה פיגוע. גידי אומר: "אמא תקשיבי!!! ינאי איננו, הוא נהרג".

הייתי בהלם. לא רציתי לשמוע ולא יכולתי להאמין. התחלתי לצרוח בשארית כוחותיי ולא יכולתי להפסיק.

אבנר הגיע והכל חזר מחדש. חשבתי מיד על ענבל. לא יכולתי להאמין שזה קרה גם לך, ינאי. לא יכולתי לקבל את הבשורה המרה שלא אראה אותך יותר, ינאי בני היקר. היית באמצע החיים ובלי שהיית מוכן קטעו לך אותם.

ניגנת כה יפה. הערצתי אותך ושמחתי שפעם בשבוע אתה מוצא לך זמן עבור הנאתך האישית. לפני פסח שוחחנו על המוסיקה שלך. סיפרת לי כמה מעריצים יש לך וכמה המקום מלא. אמרתי לך שברצוני להיות איתך ערב אחד כי אני אחת המעריצות הגדולות שלך ואני רוצה לשמוע אותך מנגן.

ענית – "אין בעיה אמאל'ה, את מוזמנת - אבוא לקחת אותך".

והנה שם, באותו מקום שאהבת לנגן ונהנית, שם נגמרו חיך ואיתם תמו הצלילים היפים.

להיות אם שכולה זו מכה קשה מאד. לקחו ממני חלק מבשרי, מדמי, מנשמת. נעשיתי קשה עם עצמי ואבן כלפי חוץ.

אני מחפשת תנחומים וקצת אור מהתסכול הזה ואני נאחזת ביצירות שלך ינאי. אם נצליח לאסוף את כל המוסיקה שהלחנת, בני יקירי, את כל מה שיצרת מגיל צעיר עד שקטעו את חיך, אולי בזה אתנחם. כך אוכל לשמוע ולדעת שזה שלך, זה מה שהשארתי לנו, בני יקירי טוב הלב.

צובט בלב לראות ילדים צעירים, נכדיי היפים והמוצלחים, בן ועומר, נשארים יתומים, ואת אורנה, אשה צעירה, נשארת אלמנה.

בני הבכור וכלתי הפכו להורים שכולים, אחרי תקופה כה קצרה. אנו הורים מבוגרים, גם אנו הפכנו להורים שכולים. כמה אפשר לסבול.

ינאי יקירי - כל כך חיכיתי לשיחה שלנו. איך אתייסר שלא אזכה לשמוע אותך יותר. היה לי כל כך הרבה מה לומר לך ובאותו יום שלישי. באחת לפנות בוקר נרצחת. אתייסר עליך מאוד, כי נלקחת בטרם עת, מבלי שנוכל להיפרד. לא אראה עוד את פניך היפות ולא תוכל יותר ליהנות מכל האושר שהיה לך. אתייסר עליך מאוד כי הרסו לך את החיים באמצע הדרך ואיתם נמוגו כל כשרונותיך.

אני בוכה על בן יקר, שלא עשה לאף אחד שום דבר רע... היית אדם יפה תואר וגם טהור בנשמתך. בן שאהב את הצלילים, בן שידע לתת עצה, בן שידע לאהוב, בן שאהב לחיות וליהנות מכל רגע, בן שבחיים הקצרים שלו ידע גם זמנים מאוד קשים, אך הוא יצא מזה בכבוד. ינאי היה אופטימיסט, וטוב שכזה היה, עד אותו בוקר אומלל שהביא עלינו את האסון הנורא מכל. נלקחת מאיתנו לעד בני יקירי.

לא אשכח את היום שנולדת בני יקירי. משקלך היה 3.750. היית תינוק יפה תואר עם תלתלים בהירים. אני זוכרת כמו היום כמה היינו מאושרים איתך.

מאז שנולדת ועד שעזבת את ביתנו, עטפנו אותך בחום ובאהבה ושמרתי עליך מכל פגע, שלא יורע לך. ינאי יקירי - עד שגדלת שנינו נאבקנו שיהיה לך טוב. היית רגיש, ילד טוב וחכם, קראת ספרים רבים, הרפתקת מכל מיני קוביות ודברים יפים ומסובכים לגילך.

זה היה תענוג לראות אותך עושה הכל בסבלנות עד שגמרת מה שרצית. אהבת מכוניות מכל הסוגים. תמיד ידעת מה לעשות ואיך לבנות.

אני זוכרת שמאוד אהבת שירים. לפני שהכנסתי אותך לגן בערב, הייתי שרה לך שירי ערש, היית אוכל דבר שהזמנת וכאשר הלבשתי לך את הפיג'מה באה הפרידה, החיבוקים, הנשיקות והלילה טוב.

כאשר מלאו לך תשע שנים, התחלת ללמוד כינור. כל יום שישי בשעה 1.30 היית צריך להתייצב לשיעור. הייתי מגיעה חצי שעה יותר מוקדם לכיתה על מנת לעזור לך להתארגן.

היית ילד מיוחד, יכולת לחשוב על כמה דברים בו זמנית וגם לשכוח שקבעת לך משימה קטנה אחרת. אני, שכה הייתי מעוניינת שתמשיך בשיעורי הכינור, הקפדתי לבוא וללוות אותך לשיעור פעם בשבוע. היינו הולכים, שמחים יחדיו למוסד הרי-אפריים ומשוחחים על השיעורים.

עד גיל 14 ניגנת בכינור והשתתפת בתזמורת האזורית. יום אחד אחרי הצהריים, ביום שלישי כשנהגתם לבוא הביתה, הודעת באופן חד-משמעי שברצונך ללמוד גיטרה במקום כינור, ולא סתם גיטרה אלא גיטרה חשמלית. בתחילה קיבלת גיטרה רגילה, עליה ניגנת מוסיקה קלאסית. אחרי שנה קנינו לך גיטרה חשמלית. מהר מאוד השתלטת על הגיטרה החשמלית, וניגנת על שניהם. ינאי בני, היית בן מחונן בתור מוזיקאי והשקעת את מלוא מרצך להצליח והצלחת. תמכנו בך כל הדרך. גם כל מי שהכיר אותך העריך אותך ואהב אותך. היית תלמיד טוב, לא היית צריך להתאמץ בשיעורי בית.

ב – 16.8.1982 הקמת משפחה. התמסרת אליה ואהבת כל-כך את ילדיך. לא היה בעולם אבא טוב יותר ממך. את רעיתך שיבחת, פירגנת לה ואהבת אותה. הייתם מאושרים עד הרגע האחרון. כמה היית מאושר עם כל ילד שנולד. האושר קרן מעיניך. בביקורי אצלכם היית שואל: "אמאל'ה, מה דעתך על התכשיט הזה?".

עברת דרך ארוכה עד שהתבססת והוקל לכם. לראות שוב את פניך מחייכות, זה היה אושר עבורי. כאשר שוחחנו על העבודה החדשה, צחקת ואמרת: "אמאל'ה, העבודה במחשבים כאילו התאימו אותה עבורי. אני אמנם עובד שעות ארוכות, אבל בשבילי זה משחק ובנוסף לזה גם משלמים לי. יש שם אנשים טובים ואני מרוצה. אני ממשיך לנגן, ואני חושב לעשות זאת באופן קבוע."

שמחתי לשמוע את הבשורות הטובות, היינו תמיד נפרדים ומבטיחים שבקרוב ניפגש.

ינאי יקירי - לבי כואב מאוד שלא אראה אותך יותר איתנו. אין לי מילה מתאימה, כי עוד לא המציאו מילה שאם שכולה יכולה להגיד לנכדיה - שפשוט רק יצאת להתאוורר והועפת על-ידי בן בלייעל מטורף שבא לו להתפוצץ. בו במקום נגמרו חיך וכך באותו רגע נגמרה המנגינה שרצית עוד להשמיע. איך אוכל להתמודד עם אסון כה כבד? האם שרדנו מהתופת לסבול הלאה? הדמעות לא עוזרות. כעת הבדידות גדולה יותר. בני לא ישוב עוד, הוא מצטרף לנכדתי הבכורה והיקרה.

נשאר לי תסכול ועצב, חוסר מנוחה, לילות ארוכים, וימים עוד יותר קשים. המשפחה כולה נותרה עם חלל גדול ותחושה של חוסר אונים. לאבד בן כה יקר ואהוב ונכדה שטרם התחילה את עצמאותה וכה אהובה. איך אפשר להתמודד!!??

בני יקירי - אני מתגעגעת לשיחות שלך. היית מתקשר אלי יום יום בשובך מהעבודה הביתה. זו הרגשה קשה, הרגשה שאינך יותר איתנו. תחסר לנו בכל מקום ובכל רגע. עוברת בי צמרמורת והלב כואב, בני יקירי, אני יודעת שלא אראה אותך יותר ושלא תשוב עוד לעולם להיות איתנו. תישאר אצלי בלב כל עוד אנשום. מאימא שתמיד אהבה אותך מאוד. ינאי יקירי - נוח בשלום על משכבך.

אימא יהודית

29.5.2003

ינאי - שנה למותו / יהודית שילה

ינאי בני, זו השנה הקשה ביותר בחיי - שנה של צער, געגועים ויגון. מאז שנלקחת מאיתנו קשה לי מאוד בלעדיך. כבר עבר קיץ, חורף ושוב הגיע האביב ואתה לא תזכה יותר לראות את יופיין של העונות. אהבת לטייל עם אורנה וילדיך. כמה מצער שרמסו כך את חיך. לבי נצבט מרוב געגועים אליך. פעמים רבות אני משמיעה את מנגינותיך ומקשיבה למילים. בשיר "יפתי" יש מהכל - בהיותך במצבים שונים ומצבים מאושרים מאוד. השיר שכתבת על רון ארד, לצערנו נעשה אקטואלי אצלנו. "קיץ 97", כתבת לאחר פיגוע בתל-אביב. כאשר אני שומעת את הלחן כל גופי מצטמרר. הלחן כה יפה, עצוב ונוגע ללב כל אחד.

כך עולים כל פעם זיכרונות רבים עליך, אם זה בעקבות טיול או מפגשים של כולנו, או ללא סיבה מיוחדת. הזיכרונות לא מרפים ממני ולא ירפו אף פעם כי חלק ממני איננו. הייתי רגילה להגיד בגאווה שאני אם לשלושה וככל שחולפים הימים והחודשים, אתה חסר לנו כל יום יותר.

כבר חלפה שנה, וקשה לחיות עם המציאות החדשה. הידיעה הנוראה שכל זה איננו עוד, משאירה אותי בתחושת כאב, תסכול וגעגוע בל יתואר. אני מחפשת את המשמעות והטעם להמשיך. שוב עולים הזיכרונות ומתרוצצים בלי הרף. אתה היית מעודד אותי במשך השנים ואומר: "אמא'לה, את צריכה להמשיך למען המשפחה ולמען הנכדים". כן, בני, אאסוף את כל כוחותיי ואמשיך למען משפחתי, ילדיי ונכדיי. ההתמודדות כל יום מחדש עם אובדןך, בני, קשה כל-כך.

בהיותי ערה בלילות, אני עוברת על כל התמונות שלך מהילדות, הנעורים, היותך בצבא, תמונות של איש משפחה נאמן, אבא טוב לבן ולעומר. רבים הזיכרונות ומעניינים. בני, היית אופטימי מאוד. התעלמת מדברים רבים וחיית עם משפחתך באושר. יום אחד התנפץ הכל. רמסו באכזריות עץ יפה ומתפתח.

אין מילים לתנחומים. יש כמה דרכים להקל על אם שכולה ומשפחה שלמה - מילה טובה בזמנים קשים, מילת עידוד, הושטת יד, אוזן קשבת ותמיכה. כאן ברצוני להודות לאותם אנשים, שבאים לקראתי במשך כל השנה. תודה, אנשים טובים. אולי שם, למעלה, ירשמו זאת לזכותכם ותזכו לעוד מצווה. הפצע לא מגליד ומכאיב כל פעם קצת יותר, עד שקשה להתמודד והשינה היא ממני והלאה. המחשבות מתרוצצות בימים ובלילות ואין מרגוע.

הזמן החולף לא מרפא את אובדן יקירנו. הזמן לא משיב את בננו ולא מיטיב את כאבנו. כך אשאר בודדה עם כאבי הפרטי.

נומה בני יקר שלי, נומה. היינו נפרדים בחיבוקים ונשיקות לילה טוב ותמיד ידעתי שלמחרת שוב נתראה. אבל הפעם לא תשוב עוד.

אזכור את הזמנים היפים איתך, ינאי, בני יקירי. תמיד תישאר בינינו.

אמא שאוהבת אותך מאוד.

29.4.2004

מעמד משמעותי ומרגש ליהודית שילה

בטקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה, הדליקה השנה את משואת הזיכרון **יהודית שילה**, מלווה על ידי בנה **גידי וייס**.
אמנון שוק הפיק וארגן את הטקס השנה. הוא שעמד על כך שיהודית תזכה להדליק את משואת הזיכרון, כי ראויה היא מכל בחינה.

לאחר הטקס כתב גידי וייס לאמנון:

אמנון היקר,

בשם אימנו יהודית, אחי אבנר ובשמי, אני מבקש להודות לך על היוזמה, תשומת הלב והדאגה לפרטים שאפשרו לאימא להדליק את המשואה אמש ולהשתתף בטקס בצורה מכובדת כל כך. על כוס התה החם בביתה, לאחר הטקס, סיכמה אימא את החוויה כמשמעותית ומרגשת.

אם יש אינדיקציה אחת מפתיעה ומרגשת למשמעות הזמנתה של יהודית להדליק את המשואה, תוך סיפור אובדניה, היא העובדה שבסוף הטקס, בדרך לאוטו, ניגש אליה ילד כבן עשר מאחד המושבים במועצה, לחץ את ידה ובירך אותה.

ההתעקשות שלך הייתה במקום והביאה למעמד משמעותי ואפילו היסטורי עבורה.

תודה רבה וחג עצמאות שמח!

גידי

